

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316010767
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8316010767.4

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.L.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. augusta 2019, v trestnej veci obž. O. S., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/139/2016 zo dňa 05. septembra 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného O. S..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/139/2016 zo dňa 05.09.2018 bol obž. O. S. uznaný vinným zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 25.08.2006 ako predseda združenia Y. pod B. v W. prevzal od X. V. a Q. V. cez príjmový pokladničný blok č. 1 opatrený razítkom auto-moto-služby stavebné a zvéračské práce sumu 52.000,- Sk (1.726,08 €) za účelom prevodu vlastníctva bytu č. X v obytnom bloku č. XXXX na ul. B. v W., ktorý je vo vlastníctve združenia Y. pod B. v W., ktoré však na účet združenia nepoukázal, doposiaľ zmluvu o predaji bytu s X. V. a Q. V. neuzavrel, čím tak X. a Q. V. spôsobil škodu vo výške 43.093,10 Sk (1.430,42 €).

Za to mu bol uložený podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov, výkon ktorého bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona podmienenečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určená skúšobná doba v trvaní 1 roka.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zákona bol obžalovanému uložený aj peňažný trest vo výške 400,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný nahradiť poškodenému X. V., nar. XX.X.XXXX a Q. V., nar. X.XX.XXXX, obaja trvale bytom W., ul. B. XXXX/XX, sumu 1.430,42 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. boli poškodení X. V. a Q. V. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaní na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný O. S., ktoré odôvodnil jednak sám ako aj prostredníctvom svojho obhajcu. Obžalovaný v dôvodoch svojho odvolania v podstate len uviedol, že trvá na svojej nevine. Obhajca obžalovaného má za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že skutok, ktorého sa mal v zmysle obžaloby dopustiť, nespáchal. Jediným dôkazom

jeho viny sú len účelové výpovede poškodených, ktorí mu mali, podľa ich tvrdenia, odovzdať finančné prostriedky 1.726,05 Eur (52.000,- Sk) a to za účelom odpredaja bytu č. X na druhom poschodí na ul. B. č. XXXX v W.. Obžalovaný nepopiera prevzatie uvedenej sumy, avšak za iným účelom, ako je to tvrdené zo strany poškodených. Finančné prostriedky boli odovzdané za účelom opravy bytu, o čom svedčia príjmové pokladničné doklady. V ďalšom rozoberá skutkový dej ako aj dôkazy vykonané pred okresným súdom, pričom neboli medzi nimi odstraňované rozpory. Obžalovaný sa domnieva, že v danej veci ide o civilnoprávny vzťah medzi ním ako dodávateľom diela a poškodenými ako objednávateľmi diela. Predkladá aj čestné prehlásenie podpredsedníčky združenia p. I. S. -B., ktorá bola prítomná na stretnutí s poškodenými, kde bolo dohodnuté, že po vyplatení dlžného nájomného za p. P. P. v sume 51.892,- Sk zo strany poškodených manželov V., sa tí na základe novouzatvorenej nájomnej zmluvy stanú novými nájomcami predmetného bytu. Poukazuje aj na dobu trestného stíhania vo svetle Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, čo by malo byť dôvodom na zastavenie trestného stíhania v zmysle § 281 ods. 1, § 9 ods. 1 písm. g) Tr. poriadku, keďže skutok sa stal pred viac ako 11 rokmi, pričom k tomu uvádza prislúchajúce rozhodnutia súdov. Na základe uvedeného navrhol alternatívne zastaviť trestné stíhanie alebo napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

V úvode je potrebné uviesť, že krajský súd v tejto trestnej veci už raz konal na podklade odvolania podaného obžalovaným a jeho manželkou, pričom uznesením zo dňa 28.02.2012 pod sp. zn. 6To/3/2012 zamietol odvolanie obžalovaného O. S. a jeho manželky I. S. podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku ako oneskorene podané.

Na základe podaného dovolania obžalovaným Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom pod sp. zn. 6Tdo 58/2014 zo dňa 28. októbra 2015, z dôvodu uvedenom v § 371 ods. 1 písm. l/ Tr. poriadku, v celom rozsahu zrušil vyššie uvedené uznesenie krajského súdu, pretože bol porušený zákon v neprospech obvineného O. S., ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Krajskému súdu v Prešove prikázal, aby vec opätovne v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Odvolací súd viazaný uvedeným rozhodnutím podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolací súd pri plnení si prieskumnej povinnosti konštatuje, že okresný súd v rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu vykonal na hlavných pojednávaniach dôkazy v dostatočnom rozsahu na objasnenie skutkového stavu a tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a tak dospel ku správny a úplný skutkový záverom, ktoré aj podľa názoru krajského súdu, plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom súd prvého stupňa podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Tieto skutkové okolnosti považuje druhostupňový súd za správne, s nimi sa stotožnil, a keďže okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie prvostupňového súdu, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností, v celom rozsahu odkazuje.

Záver o vine obžalovaného je možné ustáliť predovšetkým na základe výpovedí svedkov poškodených-manželov V., ktorí v priebehu celého trestného konania konzistentne uvádzali skutočnosti týkajúce sa odovzdania sumy 52.000,- Sk (1.726,08 Eur) obžalovanému ako predsedovi G. Y. pod B. za účelom odkúpenia bytu č. X na B. ulici v W.. Z výpovedí svedkov V. S. a R. B. vyplýva, že byty nebolo možné odpredať, pretože tieto slúžili len na účel ich prenájmu nájomníkom. Svedok E. S. uviedol, že v predmetnom byte bolo vykonané len omietnutie stien a žiadne iné stavebné či rekonštrukčné práce, ako to tvrdil obžalovaný, vykonávané neboli, čo bolo potvrdené aj odborným vyjadrením H.. Q..

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia súčasne rozoberá výpovede svedkýň J. G. a H. F., ktoré v rozhodnom období mali na starosti ekonomickú agendu združenia, ktoré konštatovali, že v tomto období nebola do pokladne alebo na účet združenia zaslaná suma 52.000,- Sk od poškodených. Z ďalších listinných dôkazov vyplýva prevzatie sumy 52.000,- Sk obžalovaným na spoločnosť Auto-moto-služby

stavebné a zvaračské práce, avšak výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 06.06.2006 opatreným razítkom G. Y. pod B. malo byť vrátené poškodenej Q. V. sumu 1.722,50 eur (51 892,- Sk), pričom ani jedna z uvedených súm nie je zaevidovaná v peňažnom denníku združenia.

Aj krajský súd zastáva názor, že výsledky takto vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodit' bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok, ktorý mu bol obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~Main/TArticles.ascx&phContent=~ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507547&FragmentId2=3507547&VirtualDate=20.+12.+2000>> Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia. Správne a zákonu zodpovedajúce sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku.

Konanie obžalovaného bolo po právnej stránke zákonným spôsobom posúdené ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona. Obžalovaný uviedol poškodených do omylu v súvislosti z prevzatím sumy 52.000,- Sk / 1.726,08 Eur/, ktorá mala slúžiť ako kúpna cena za prevod bytu č. 8 na poškodených, čím sa na úkor poškodených obohatil a takýmto konaním naplnil ako po objektívnej tak aj subjektívnej stránke obligatórne náležitosti súdeného prečinu.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom s uvedeným hodnotením sa stotožnil aj krajský súd a v ďalšom na neho odkazuje.

Zároveň je možné konštatovať, že okresný súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukladanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväžil aj okolnosti na strane obžalovaného.

Prvostupňový súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vychádzal jednak z hodnotenia osoby obžalovaného a jednak závažnosti činu. V kontexte uvedeného odvolací súd po zvážení všetkých ďalších pri rozhodovaní o výmere trestu do úvahy prichádzajúcich okolností, s prihliadnutím najmä na doterajší život obžalovaného, ktorý síce bol v minulosti 4-krát súdne trestaný (naposledy v roku 2008), avšak sa na neho vo všetkých prípadoch hľadí, akoby nebol odsúdený a zistenie, že u obžalovaného nejde o zvlášť narušeného páchatel'a, sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa ohľadne výšky trestu a spôsobu jeho výkonu a má za to, že uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov, t. j. pri samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, spĺňa všetky kritériá uvedené v § 34 Tr. zákona tak z pohľadu individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich s rozhodovaním o spôsobe výkonu uloženého trestu bol vyvodенý záver, že sú splnené podmienky ustanovené v § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, a preto bol výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmienene odložený a určená skúšobná doba na 1 rok.

Obžalovaný v priebehu plynutia tejto skúšobnej doby spôsobom svojho života a svojim správaním preukáže, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Taktiež uložený peňažný trest vo výmere 400,- eur a náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov spĺňa zákonné požiadavky uvedené v §§ 56 ods. 1 a 57 ods. 3 Tr. zákona tak, ako to správne ustálil súd prvého stupňa.

Odvolací súd nemal pochybnosti ani o správnosti uloženej povinnosti obžalovanému na náhradu spôsobenej škody poškodeným V., ktorí si ju uplatnili riadne a včas, ani s odkázaním poškodených so zvyškom ich uplatňovaného nároku na civilný proces.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd poukazuje na vyššie uvedené závery, ktorými sa riadil pri preskúmaní rozhodnutia a má za to, že vina obžalovaného bola v dostatočnom rozsahu preukázaná vykonanými dôkazmi. Dôvody odvolania uvádzané obžalovaným sú vo svojej

podstate ich zopakovaním, pričom k ich uplatneniu už došlo v rámci prvostupňového konania. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na tieto namietané skutočnosti logicky a presvedčivo reagoval a s tam uvádzanou argumentáciou sa stotožnil aj krajský súd. Ani krajský súd neuveril obrane obžalovaného spočívajúcej v tom, že odovzdané peniaze mali slúžiť na rekonštrukciu zmieneného bytu, čo bolo vyvrátené ako odborným vyjadrením, z ktorého vyplýva rozsah vykonaných prác v tomto byte, tak aj výpoveďou svedka S., ktorý sa podieľal na rekonštrukcii bytu. Ani teraz uvádzaný dôvod prevzatia peňazí od poškodených, ktoré mali slúžiť na úhradu nedoplatku na nájomnom za predchádzajúceho nájomcu p. P. neobstojí, pretože by v takomto prípade musel byť o tom účtovný záznam, čo ale nepotvrdili bývalé ekonómky združenia H. F. alebo J. G.. Taktiež v danom prípade potom nie je celkom jasná obhajoba obžalovaného, ak najprv tvrdí, že peniaze boli prevzaté za účelom rekonštrukcie bytu, a teda ide len o civilný spor a následne po odstupe viac ako 10 rokov už tvrdí, že išlo o prevzatie dlhu zo strany poškodených za p. P. P.. Krajský súd zastáva názor, že v danom prípade ide len o účelovú obranu obžalovaného v snahe vyvinieť sa zo súdeného konania. V posudzovanom prípade je tiež potrebné uviesť, že obžalovaný bol zo spáchania žalovaného trestného činu usvedčovaný priamymi dôkazmi - samotnými poškodenými V., ktorých hodnovernosť, napriek snahe obžalovaného, nebola žiadnymi inými dôkazmi spochybnená. Nebola totiž zistená žiadna skutočnosť, ktorá by svedčila o ich zámere nepravdivo (krivo) obviňovať obžalovaného, ak by tento žalovaný skutok nespáchal.

K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného, pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Všetky vykonané dôkazy okresný súd náležite, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu, plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Predmetný skutok sa aj podľa názoru krajského súdu stal tak, ako to prvostupňový súd správne ustálil vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a nepochybne ho spáchal obžalovaný O. S. tam rozvedeným konaním. O týchto skutkových záveroch nemá odvolací súd žiadne pochybnosti, tieto sú presvedčivé a vychádzajú z konkrétnych vykonaných dôkazov, ktoré vo svojom súhrne jednoznačne usvedčili obžalovaného zo spáchania tohto skutku.

K namietanej objektívnej a subjektívnej stránke trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zák. krajský súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, pričom táto predpokladá existenciu páchatel'a, ktorý uvedie niekoho do omylu, príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. jej neznalosťou všetkých podstatných skutočností) a ňou vykonanou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením sa páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Na podvode môžu byť zainteresované štyri osoby: páchatel', osoba konajúca v omyle, osoba poškodená a osoba obohatená. Platí, že omyl sa môže týkať skutočností minulých, prítomných aj budúcich, a musí byť nevedomý, nenásilný (skrytý) prostriedok, ktorým páchatel' vplyva na vôľu rozhodovania sa osoby vykonávajúcej majetkovú dispozíciu, o ktorom táto osoba nemá vedomosť, t.j. osoba vykonávajúca majetkovú dispozíciu nekoná pod fyzickým alebo psychickým nátlakom. Pri trestnom čine podvodu je podstatným, aby išlo o nezhodu predstavy s reálne existujúcou skutočnosťou (udalosťou), ktorú je možné objektívne overiť. „Uvedením do omylu“ sa potom rozumie aktívne konanie páchatel'a, ktorý koná tak, aby vyvolal v inej osobe určitú subjektívnu predstavu (stav), ktorá sa však nezohoduje s objektívnou realitou. Dispozíciou majetkovej povahy, ktorú vykonáva osoba konajúca v omyle, sa rozumie určité majetkové plnenie, ktorým dochádza ku škode na strane poškodenej osoby a zároveň k obohateniu na strane páchatel'a alebo inej osoby. Spravidla pôjde o odovzdanie (prenechanie, prevod) určitej veci (vecí, peňazí) z majetku poškodeného do dispozície páchatel'a alebo inej osoby. Aby mohlo ísť o naplnenie všetkých znakov trestného činu podvodu je preto nevyhnutým, aby škoda na cudzom majetku a obohatenie iného mali základ (príčinnú súvislosť) práve v „podvodnom konaní“ páchatel'a (t. j. konaním, ktorým páchatel' iného uvádza do omylu, alebo využíva omyl iného), čo nastalo aj v tomto konkrétnom prípade. Práve prevzatím sumy 52.000,- Sk, ktorá mala slúžiť ako kúpna cena bytu č. 8 obžalovaným od poškodených, uviedol týchto do omylu v súvislosti s prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, čím sa na ich úkor obohatil.

Dôvodná nie je ani námietka obžalovaného argumentujúca zásadou chápania trestnej represie ako „ultima ratio“. Platí, že občianskoprávny vzťah má vlastný právny rámeč určený ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR vyplýva, že ak páchatel' svojím konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných

v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13. augusta 2013, sp. zn. 2 Tdo 35/2013).

Ohľadne návrhov obžalovaného na vykonanie ďalších dôkazov je potrebné uviesť, že rozsah vo veci vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom považoval aj krajský súd za dostatočný na vydanie rozhodnutia. Podstatou podaného odvolania je aj snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky odvolateľa dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákonne subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Domáhanie sa vykonania ďalších dôkazov je preto neopodstatnené. S ohľadom na oprávnenie súdu odmietnuť vykonať dôkaz za podmienok uvedených v § 272 ods. 3 Tr. por. preto nevykonanie týchto dôkazov nie je možné, podľa názoru krajského súdu, považovať za porušenie (a teda ani zásadné porušenie) práva obžalovaného na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Podľa krajského súdu, tieto výsluchy by prekročili rozumnú mieru účelnosti takéhoto dôkazu, z hľadiska jeho možného prínosu k predmetu dokazovania, ktorého najdôležitejšou zložkou v trestnom procese je zistenie, či sa stal protiprávny skutok trestnoprávnej povahy, ak áno, kto ho spáchal a z akej pohnútky.

Súčasťou jednej zo základných (všeobecných) zásad trestného konania, a síce zásady zabezpečenia práva na obhajobu, je aj právo obvineného požadovať, aby v trestnom konaní boli zistené všetky okolnosti svedčiace v jeho prospech. Súčasne je potrebné zdôrazniť, že toto jeho právo však neznamená povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdov vykonávať všetky ním navrhované dôkazy (§ 2 ods. 10 a § 272 ods. 3 Tr. por.).

Pokiaľ ide o samotnú požiadavku obhajoby na zastavenie trestného stíhania obžalovaného len z dôvodu neprimeranej dĺžky trestného konania (teda pre existenciu prietáhov v konaní), tak takémuto návrhu nemožno podľa názoru odvolacieho súdu, vyhovieť už len z toho titulu, že na vydanie takéhoto uznesenia nie je daný zákonný podklad. Je zrejmé, že zastavenie trestného stíhania obžalovaného z uvedeného dôvodu v súčasnosti platný a účinný Tr. por. výslovne neupravuje a to aj vo svetle aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, ktorá vo svojich rozhodnutiach už dlhšiu dobu konštatuje, že zastavenie trestného stíhania obvineného pre prietahy v konaní je bez ďalšieho nezákonné a neprijateľné, keďže nápravu porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote vo forme zastavenia trestného stíhania ESLP z čl. 6 Dohovoru v žiadnom prípade zo svojich rozhodnutí nevyvodil.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.